

Sygn. akt II Ka 87/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Anna Łaszczych**

Sędziowie SO **Artur Bobiński**

SO **Magdalena Dąbrowska** (spr.)

Protokolant **Katarzyna Bojnicka**

w obecności Prokuratora **Andrzeja Ołdakowskiego**

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014r.

sprawy przeciwko **T. D.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

z powodu apelacji oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 09 stycznia 2014r. w sprawie IIK 563/13

orzeka:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T. D. do 4 (czterech) miesięcy;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia złotych) złotych tytułem opłaty za obie instancje i 20 (dwadzieścia) złotych tytułem kosztów za postępowanie odwoławcze

Sygn. akt II Ka 87/14

UZASADNIENIE

T. D. został oskarżony o to, że w dniu 10 kwietnia 2013 roku o godz. 23:08 po drodze publicznej pomiędzy miejscowością B., a miejscowością C. będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo określone w art. 178a§1 kk przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce sygn. akt II K 849/10, kierował samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, z wynikiem I badanie 0,61 mg/l, II badanie 0,59 mg/l, tj. o czyn z art. 178a§4 kk.

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2014r wydanym w sprawie II K 563/13 Sąd Rejonowy w Ostrołęce uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a§4 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. W dalszej części wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat oraz zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy do właściwego

Wydziału Komunikacji określając, że termin orzeczonego środka karnego biegnie od chwili złożenia prawa jazdy. W ostatnim punkcie orzeczenia Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 606,19 zł w tym opłatę w kwocie 180 zł.

Przedmiotowe orzeczenie apelacją wniesioną w całości na swoją korzyść zaskarżył osobiście oskarżony. Wyrokowi temu zarzucił:

1. orzeczenie niewspółmiernej do popełnionego przez oskarżonego czynu zabronionego, a przez to nadto dolegliwej, kary pozbawienia wolności, tj. kary 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności sprawy przemawiają za koniecznością skazania oskarżonego na krótszą karę pozbawienia wolności,
2. niezastosowanie wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, pomimo istnienia po stronie oskarżonego szczególnych okoliczności uzasadniających warunkowe zawieszenie wykonania tej kary, a w szczególności stanu rodzinnego oskarżonego, stanu majątkowego i finansowego rodziny, w tym faktu, że oskarżony jest jedynym stałym żywicielem rodziny, przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożenia wyczerpujących i zgodnych ze stanem faktycznym wyjaśnień, które pozwoliły na szybkie przeprowadzenie postępowania, zmiany postawy oskarżonego, a przed wszystkim zaprzestania spożywania alkoholu, podjęcia stałej pracy,
3. zastosowanie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, co w okolicznościach niniejszej sprawy stanowi zbyt długi okres czasu.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez obniżenie wymiaru kary zasadniczej do 3 miesięcy, ewentualnie warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności, a ponadto zastosowanie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest częściowo uzasadniona, w związku z tym na podstawie art. 437§1 kpk zaskarżony wyrok został zmieniony w kierunku proponowanym przez skarżącego.

Kontrola instancyjna wykazała słuszność zarzutów, w których skarżący zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę przesłanek sądowego wymiaru kary. W rzeczonej sprawie Sąd orzekający nie uchronił się od błędu w doborze sposobu reakcji prawno-karnej do wagi i okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego. Zważyć należy, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność zachodzi zaś wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż Sąd I instancji, wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności, precenił okoliczności obciążające związane ze stopniem stężenia alkoholu we krwi T. D. oraz jego uprzednią karalnością za przestępstwo związane z nadużywaniem tej substancji. Wskazane wyżej okoliczności nie są jedynymi, które decydują o wymiarze kary i które winny być należycie rozważone w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Przede wszystkim Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy przeanalizował warunki osobiste i właściwości sprawcy, o których mowa w art. 53§2 kk. W chwili popełnienia inkryminowanego czynu oskarżony był młodą osobą, miał 23 lata, wynikające z tego niewielkie doświadczenie życiowe winno zatem zostać

odpowiednio odzwierciedlone przy doborze sprawiedliwej reakcji karnej. Jest to tym bardziej istotne, gdy w grę wchodzi orzeczenie po raz pierwszy bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Dostrzeżona przy wymiarze kary powinna być także postawa T. D. po popełnieniu przestępstwa. Zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i później przed Sądem I instancji nie kwestionował on swojej winy. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnił okoliczności faktyczne sprawy, wyraził skruchę i żałował popełnienia przestępstwa.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego bezwzględna kara 1 roku pozbawienia wolności nie uczyni również zadość celom wychowawczym i prewencyjnym. Ze względu na młody wiek oskarżonego cele kary zostaną osiągnięte, jeżeli wobec T. D. zostanie wymierzona łagodniejsza kara pozbawienia wolności. Okres 4 miesięcy będzie wystarczający, by uświadomić oskarżonemu nieopłacalność i bezcelowość naruszania porządku prawnego, a także to, iż w przypadku popełnienia kolejnych przestępstw w przyszłości kara ta może być jeszcze bardziej dotkliwa.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu apelacji trzeba wskazać, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie wystąpiły przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W przypadku popełnienia przestępstwa z art. 178a§4 kk ustawodawca wprowadził dodatkowy wymóg limitujący zastosowanie powyższego środka probacyjnego. Zgodnie z art. 69§4 kk wobec sprawcy tego występku, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W stosunku do T. D. natomiast nie zachodzi taka sytuacja. Dopuścił się on wyżej wymienionego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, wobec czego prognoza kryminologiczna jego zachowania na przyszłość kształtuje się negatywnie. W ocenie Sądu nie wystąpiły także żadne wyjątkowe okoliczności, które przemawiałyby za zmianą tego stanowiska. W tym kontekście orzeczenie Sądu I instancji czyni zadość przepisom prawa materialnego oraz procesowego.

Sąd Odwoławczy nie mógł także zaakceptować wywodów skarżącego, w których podniósł rażąco niewspółmierność orzeczonego względem oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wbrew apelującemu Sąd orzekający prawidłowo rozważył zarówno przesłanki podmiotowe, jak i przedmiotowe wpływające na wymiar tego środka. Oskarżony dotychczasowym zachowaniem (uprzednia karalność, umyślne działanie pod wpływem alkoholu) wykazał, iż stwarza realne niebezpieczeństwo w ruchu lądowym na drogach publicznych. Powinien on zatem zostać poddany daleko głębszym oddziaływaniom prewencyjnym, aniżeli tylko poprzez zastosowanie zakazu prowadzenia pojazdów na minimalny okres przewidziany w kodeksie karnym.

Podsumowując dokonaną kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy stwierdził, iż zarzuty apelacji skarżącego okazały się trafne w części dotyczącej wymiaru kary zasadniczej, w pozostałym zaś zakresie stanowiły bezzasadną polemikę z prawidłowymi rozważaniami Sądu merytorycznego.

Na podstawie art. 626 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego kwotę 120 zł tytułem opłaty za postępowanie w obu instancjach i obciążono go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.